

Erts, Rosas / H. Sorgeloos

spiegeleffect tussen de meer 'afleesbare' video en de meer onwillekeurige, meerduidige dans geeft aan de dans een verhoogde fantasmatische kracht. Wat onduidelijk omschreven is aan het dansen wordt intrigerender door de andere informatie die vanaf de video komt en omgekeerd. Dit soort spiegeling is het sterkste in de cluster videobeelden die de harde kern van de voorstelling uitmaakt. Nathalie Million speelt hier terug een personage dat bijzonder sterk doet denken aan de Blanche uit *A streetcar named desire*. Ze speelt samen met Vincent Dunoyer maar eigenlijk communiceert ze nauwelijks met hem, maar met de registrerende camera, en dus onrechtstreeks met de kijker. Bij elk verhaal dat ze fantaseert, kijkt ze naar de camera om het effect te meten, bij elke conversatie met Dunoyer laat ze naar de camera blijken hoe wij moeten denken dat zij denkt over wat hij zegt. Want wat ze echt denkt is minder belangrijk dan hoe ze overkomt. Communicatiestoornissen met Dunoyer zijn uiteraard niet van de lucht.

De lucht is zwanger van onuitgesproken verlangens, en juist daarom lijken ze onmetelijk groot en onvervulbaar. De koele en wanhopige registratie daarvan kan je op de scène waarnemen. De opgehitste theatraaliteit van de video is afwezig op de scène als Million de teksten van de video live inspreekt, telkens net iets voor je ze op het scherm te horen krijgt. Het is bedacht, het is spel, de opwinding is fake.

Mannen

Er is maar een video die de aanwezigheid van

de mannen thematiseert, een frontale zwart-wit opname van Nordine Benchorf. Die kijkt argwanend, ontwijkend naar de camera, alsof hij zich schaamt voor zijn naaktheid. Hij voelt zich bekeken, en dat gevoel verdwijnt maar op het ogenblik dat hij een monoloog kan afsteken. Hij heeft zijn vertoog nodig om zijn lullig te kijk staan te verdringen, ga je denken. Deze video en ook de veel minder gedifferentieerde manier waarop de mannen in het dansen verschijnen, zegt iets over de verhoudingen tussen mannen en vrouwen in deze voorstelling. Als ze overhoop liggen in hun onderlinge relatie doen ze dat op een wel erg verschillende manier, en in vindingrijkheid overtreffen de vrouwen de mannen duidelijk.

Tussendoor wordt er dus gedanst. Eens die dans geweven wordt op het stramien van de muziek, heeft ze een bevrijdende kracht. De voortdurend versturende impulsen van de video's worden dan overstemd door een eenduidig gerichte kracht, die uitloopt in een aantal prachtig gechoreografeerde stukken. Plots krijgt alles scherpte, precisie, een uiterste concentratie van middelen op alleen maar de muziek. Het mooiste deel was voor mij de dans op de *Grosse Fuge* van Beethoven. De door elkaar lopende melodielijnen werden als het ware overgeschreven op de lichamen van de mannelijke dansers (met Cynthia Loemy als uitstekende stand-in man). Je ziet ze in groepen door elkaar wervelen waarbij de minste verschuiving in de partituur, waar muzieklijnen elkaar kruisen, ook analoge wisselingen tussen de groepen meebrengen:

een beweging van een danser van de ene groep blijkt plots te klikken met wat in een andere groep gebeurt.

Ondanks de duur van de voorstelling (meer dan twee uur) zit ze dus volgestouwd met materiaal. Wat nu nog moet komen is een dwingende vorm, waar alle elementen en alle dansers hun plaats vinden. Dat wordt iets voor het najaar.

Pieter T'Jonck